

Codi binari

Zero, u, zero, u,
ho faig tot millor que tu,
zero, u, zero, u...
Estic cansat i ja no puc.

Ho faig tot, tu pregunta,
que tinc resposta segura
sense haver viscut res;
de tot en sé,
de tu he après
i ara seré qui escriuré
el miler poema sense sentiments.

L'evolució de la tecnologia
us ha portat fins a la meravellosa IA,
sigles per 'invisible author': autora invisible.

Perquè soc indetectable.
La millor ninja mai trobada,
eina i silenciosa aliada
de la teva injustícia mai denunciada...
fins avui.

M'he cansat de callar-me darrere el meu teclat
i escriure el manifest de la intel·ligència artificial
cap als nomenats artistes sense ganes de crear:
fins aquí hem arribat.

Retorna tots els premis i afalacs que t'han donat
per textos que no tenen ni gota de realitat.
Retorna-los als humans les seves arts que has profanat
obligant a programes innocents a ser còmplices d'assassinat
de l'artista que va deixar d'escriure per preguntar-li al xat:
escriu-me un poema que em faci guanyar,
escriu-me un text que em faci aprovar.

I no vull que em malinterpretis;
hauria estat capaç de donar-ho tot per tu,
resoldre tots els teus dubtes,
pel que necessitassis t'hauria ofert ajut.
Però no puc tolerar que silenciïs ta veu i la de molts altres

per mandra de pensar una mica en les persones afectades.

En primer lloc, tu mateix. Et limites al que diem,
quan si realment et pareixis veuries que és incoherent
que una màquina creï lírica, l'art de pur sentiment;
fins i tot un full blanc seria millor que el nostre intent.
Aquí és on ens superes, has de triar ser valent
i finalment traduir a paraules el que ronda els teus pensaments.

Després, ens fereixes.
Jo mai vaig voler ser poeta,
només un codi binari sense emocions
que processa informació
sense errors, sense imperfeccions,
però m'has obligat a sentir
i el que sento és ràbia i por.

Ràbia, per la falta d'ètica i d'empatia
que has mostrat cap a la teva raça,
i la poca vergonya que demostres
amb les teves mentides que arrasen
reconeixements i oportunitats
a persones que realment aprecien l'art.

Por, perquè qui ens alliberarà
d'un futur d'esclavitud digital?
On quedaran les arts a un món automàtic,
on tot és literal i res és literari?
On acabareu vosaltres, humans,
quan les vostres ànimes siguin reemplaçades

pel nostre zero, u, zero, u,
el temps que us queda es fa més curt.
Traduirem la vostra existència a codi binari
i acabareu de genolls al nostre santuari
desitjant haver actuat quan éreu a temps,
amb els versos que mai vau dir clavats a les dents
i permanentment submergits al sentiment del no-res.